

EL SER QUERIDO

Rodrigo Sorogoyen, 2026

1817

ESTREA EN NUMAX: 26.08.2026 | V.O.. | +12 | 135 min

O aclamado director de cinema Esteban Martínez (Bardem) é unha lenda tanto polos seus filmes como por un pasado marcado pola violencia e os excesos. No seu novo proxecto, ofrécelle un papel á súa filla Emilia (Luengo) co pretexto de axudala a relanzar a súa estancada carreira como actriz. Convivir no set vai fomentar unha proximidade que non compartiron en anos, pero tamén vai reabrir vellas feridas que nunca cicatrizaron.

«Descomunais Bardem e Luengo.
É a confirmación dun director que,
tras unha longa viaxe a través de
cinco filmes e unhas cantas series,
atopou o seu sitio»

Luis Martínez, EL MUNDO

Entrevista con Rodrigo Sorogoyen: «Queríamos mostrar toda a xerarquía que implica ser pai, home e director de cine»

Por Fabien Lemercier

De onde xurdiu a idea desta película sobre un pai director de cine e a súa filla actriz? A miña coguionista Isabel Peña e eu queríamos ante todo falar dun pai e a súa filla, unha relación na que sempre hai cuestións de poder, un tema de xerarquía. Pero eu tamén tiña proxectos ambientados no mundo do cine, o cal adoro porque, evidentemente, constitúe o meu mundo e paréceme fascinante. Coñezo todos os seus pequenos detalles, pero o que máis me gusta é o seu lado desmitificado: persoas totalmente normais que se levantan ás seis da mañá para traballar moitísimo, todos xuntos. Durante só tres meses viaxan e, cada día, traballan para contar dous minutos dunha historia que non é real, dunha invención, dunha idea nacida tres anos antes. Así que Isabel e eu intentamos mesturar eses dous temas, e vimos que funcionaba. Na historia concreta deste pai que desaparecera, que fixo cousas no pasado, e da súa filla, que tivo que vivir coa súa ausencia, ese relato interior é aínda máis importante. Tamén era moi interesante ter a un home que foi violento, pero que tamén é moi carismático, con toda a xerarquía que implica ser pai, home e director de cine.

A mirada sobre o outro e a dificultade do pai e a filla para mirarse aos ollos parecen un fio condutor do filme. A mirada é constante, incluída a de quen os rodea. Cada vez que un dos dous personaxes mira o outro, é moi importante. Hai moitas escenas nas que se miran, pero é certo que son incapaces de mirarse aos ollos porque entre eles non houbo intimidade no pasado e tampouco a hai no presente como para permitilo, e porque teñen medo de descubrir algo horrible.

Que hai do ritmo da película, que vai revelando moi progresivamente a información sobre os personaxes? É que a propia vida é así. A Isabel e a min encantábanos a idea da primeira escena, para que o espectador se pregunte quen son esas dúas persoas e de que están a falar. Despois desa escena de 20 minutos, temos algúns elementos: as cousas que el di, as que ela di, pero quizais non estean a falar do mesmo. Desenvolvemos esa idea de misterio durante toda a película e, para iso, traballamos moitísimo o guión, eliminando moitas cousas mentres calibrabamos coidadosamente o risco de que o espectador entendese tan pouco que se aburrise ou perdese.

A película tamén aborda o tema de como cambiaron os tempos nas rodaxes, así como do final da era dos directores todopoderosos. Para ser sincero, cando empezamos a traballar no guión, iso non estaba tan presente, pero queríamos contar a realidade e iso é o que ocorre agora: por exemplo, hai mulleres que se negan a traballar cando aparecen este tipo de comportamentos. Hai 20 anos non era así, e é estupendo que evolucionase, pero neste caso era sobre todo útil para a nosa historia, para a relación pai-filla

Hai unha cita de Liv Ullmann na película: “canto máis preto está a cámara, máis hai que quitarse a máscara”. Quería facer unha película española moderna ao Ingmar Bergman? Bergman é o mestre, inalcanzable, sagrado. Esa cita díxonola Javier Bardem cando empezamos a traballar con el na película. E como queríamos que a filla aprendese algo do seu pai director, non como filla senón como actriz, e tamén que os espectadores aprendesen algo, introducímola no guión. Na vida tamén, cando estás máis preto, tes que quitar a máscara: vese o que non é verdadeiro.